

عنوان مقاله:

مطالعه نقش فضای باز و الگوی پر و خالی خانه و مسجد در معماری سنتی و بازآفرینی آن در معاصر ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات محیطی هفت حصار، دوره 7، شماره 26 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محیا قوچانی

محمد تاجی

خلاصه مقاله:

رعایت الگوهای بومی پر و خالی در خلق فضاهای زندگی ایرانیان منطبق با فرهنگ همسازی با طبیعت در اقلیم‌های مختلف کشور و برای قرن‌های متمادی شیوه عملکرد معماران بوده است. تقریباً بناهای امروزی پیوستگی و مسئولیت خود را نسبت به زمین، آسمان و همجواری‌ها از دست داده‌اند. فضاهای باز به واسطه تقلید ناآگاهانه از معماری تندیس‌وار اروپایی به پس‌مانده و اضافه فضاها تبدیل شده و اهمیت پیشین خود را ندارند. این پژوهش با بررسی ویژگی‌های فضای باز در مساجد و خانه‌ها (به عنوان دو عنصر مهم در شکل-گیری شهرهای ایرانی) به دنبال راهکارهایی برای ایجاد توازن و رابطه مطلوب بین انسان و طبیعت و ایجاد حس تعلق و مشارکت در فضاهای معماری و بازآفرینی مفهوم فضای باز در کالبدی جدید و در مجموع به دنبال احیای دوباره مفهوم حیاط در معماری معاصر است. تحقیق حاضر براساس روش توصیفی و تحلیلی گونه‌های ارتباط فضای باز و بسته انجام شده است. در همین راستا، ۱۲ نمونه پلان مسجد و ۱۲ نمونه پلان خانه در معماری سنتی و بررسی معماری مساجد و خانه‌های دوران معاصر، ارتباط فضای باز و بسته در آن‌ها مورد بررسی قرار گرفت و گونه‌بندی شد. نتایج پژوهش بر این مهم تاکید دارد که ارزش‌های نهفته در فضاهای باز و اصول حاکم بر آن‌ها، قابلیت تداوم دارند و استمرار آن‌ها در معماری معاصر می‌تواند کارآمد باشد.

کلمات کلیدی:

فضای باز، الگوی پر و خالی، مساجد، معماری سنتی، معماری معاصر.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1232912>

